

LOLA, DANSENDE OREN, TROTSE PLUIMSTAART

Lola, altijd open voor knuffelcontact, met mensen nog meer dan met honden.

Vanaf het eerste moment dat ze binnenkwam.

Ze stormde naar de woonkamer en sprong bij Rien op schoot.

Lola was de opvolger van de lieve, prachtige, onvergetelijke Moos. Fluwelen ogen, dito vacht, satijnzachte flaporen, martiale pluimstaart.

Lola, afkomstig uit opvangcentrum La Linea de Concepción nabij Gibraltar. Klein, fijn, zandkleurig knuffelmeisje, dat na omzwervingen via Assen en Sneek bij ons kwam. Eerst woonde zij bij ouder echtpaar uit Assen. Ze moest weg omdat haar gejaag achter katten de vrouw hartklachten bezorgde. Daarna kwam ze bij een medewerkster van het asiel in Sneek.

Evenals voorganger Moos houdt Lola van autoritten. Dromerig kijkt Lola uit het raam, of valt op de achterbank in slaap. De eerste maanden werd zij onrustig als we de snelweg naderden. 'Nee hè, ik word weer weggebracht. Niet weer!'

Op weg naar een weekendje in Zuid-Oost-Grondingen. Plotseling schiet Lola overeind. We rijden over de snelweg richting Assen. Ze speurt de weg af, voelt blijkbaar herkenning, thuiskomen.

Met Lola naar de stad. Op de Oude Binnenweg passeren wij de kaaswinkel, met de reusachtige stenen koe voor de deur. Het nepbeest brengt Lola tot razernij. Uitzinnig blaffend springt zij op en neer.

Er was meer waaraan Lola moest wennen. Skaters en alternatievelingen werden op woedend geblaf getraakteerd. Ook honden die meeliepen brachten haar tot uitzinnige razernij. Haar jachtinstinct was onstuitbaar.

'Mag ik dat hondje aaïen?' Ditmaal komt de vraag van een ongeveer vijfjarig meisje met dansende, donkere krullen.

'Ze is zacht, hè' vraag ik als ze met haar hand over Lola's rug gaat.

Hondjes zijn voor kinderen altijd een hij.

'Het is een meisje, net als jij.

Dan pakt ze Lola bij de kop en drukt haar neus tegen de hondensnuit. Lola vindt het allemaal best.

Liggen op de voet van het baasje. 'Dat moet je haar afleren', sprak ooit een hondentrainer. Dat is nooit gelukt. Het schijnt veel voor te komen onder honden met verlatingsangst. Ach, het is ook best een prettig gevoel, dat zachte kopje op je voet. Lola heeft zo haar jeugdtrauma's, het zij zo.

's Nachts worden we wakker van ratelend geflapper. Shit, Lola flappert met haar oren omdat ze naar buiten wil. Kan helemaal niet. Nooit meer. Het is de wind, die speelt met kleding over de stoel. We verfoeiden die nachtelijke wandelingen. Hoe zij er soms de boter uitbraadde, door na het rondje niet naar binnen te willen. En hoe wij daarin meegingen, want je wist maar nooit, misschien moest zij toch nog poepen. Soms was het al licht als wij terugkeerden.

Lola moest getraind worden tijdens de cursus 'Ik wil een gehoorzame hond'. De enige plek waar ze in die periode los kon lopen was hondenspeeltuin Bello. Ze sprong ertussen, hing de scheidsrechter uit en keek ons daarbij doordringend aan, wachtend op bevestiging. Na verloop van tijd raakte ze uitgekeken op Bello. Als we binnenkwamen liep ze gelijk door naar de uitgang. Daar werd immers altijd een snackje uitgereikt.

Wekenlang getraind op de Heemraadssingel. Van huis uit was Lola geen fanatieke hardloper. Pas als ze los mocht bij de waterkant, zodat zij eenden erin kon jagen, werd ze enthousiast. Soms ging ze mee naar de hardlopgroep. De kantine van de atletiekvereniging was een paradijs. Omdat ze door veel mensen werd geaaid, maar ook vanwege haar voorliefde voor zout, dat rijkelijk viel af te lebben aan de vele bezwete benen.

Samen deden we mee aan de Hondenloop in Oosterwijk, georganiseerd door de stichting Viervoeters. Lola voelde aan waar het om ging. De eerste kilometer hield ik haar nauwelijks bij, daarna werd haar aandacht gevangen door snuffelobjecten en mededeelnemers. Heerlijk samen draven door het lommerrijke groen. Glorieus zweefden wij door de kleurige finishpoort. Een schitterend team!

Aan het strand bij Westenschouwen kwam ons in tegengestelde richting een ruiter tegemoet in vliegende galop. Abrupt sprintte Lola ruiter en paard in dezelfde gang achterna, het duin op en over, weg uit ons zicht. Ons geroep verzonk in de wind. We zagen de lege plek achter in de auto, straks op de terugweg. Minuten leken uren. Toen verscheen aan de horizon een gouden stipje, dat een gedaante werd met wapperende flaporen en een zwaaiende pluimstaart. Wij sloten Lola in onze armen om haar nooit meer los te laten. Hoe zou het zijn om haar echt voorgoed te moeten missen?

Nadat de hondenkapper in Capelle ermee was gestopt was het even zoeken, maar we vonden een goede vervanger in Het Oude Noorden. 'Wat een superlief hondje is dit!' riep de kapster uit toen ik Lola kwam ophalen.

Zeven uur. Zoals elke morgen rond deze tijd staat Lola aan ons bed. Hertenogen op standje afwachting. Ik verwelkom haar volgens vast ritueel: 'Goeie biggenmorgen, zonder biggenzorgen!', waarna ik onze verrukkelijke donzen knuffel in bed til. Saampjes dromen wij nog een paar uurtjes door.

Zondag 2 juni, 2023. Wij wandelden met Lola in het Beatrixplantsoen. Ze snuffelt in een struikgewas. Het duurt lang voordat ze terugkomt. We kijken, zien dat ze niet verder kan. Door haar poten gezakt. Blessure? Het trekt bij, maar ze loopt moeizaam, pijnlijk.

De dagen hierna blijft de poot toch wat stroef bewegen. Toch maken we nog steeds wandelingen met Lola. In de Zeepe Duinen maakt ze zelfs een sprintje op een helling in het rulle zand. We vermoeden artrose. Dat had Moos, de laatste jaren van zijn leven. We maken een afspraak bij Caressa. De dierenarts voelt een zwelling. Was ons dat nooit opgevallen? Nou nee. Lola zit vol met goedaardig gebleken bobbel. Er wordt een foto gemaakt. De foto vereist verder onderzoek. Een orthopeed moet een punctie doen. Onder narcose, in een kliniek in Lombardijen.

2 augustus 2023. De orthopeed belt. Zijn verhaal komt binnen als een steen door een ruit. Er zijn kwaadaardige cellen ontdekt. Hij legt ons drie keuzes voor: doorverwijzing naar een oncoloog, amputatie van het pootje of een palliatieve behandeling. We maken direct een afspraak met een oncoloog bij Dierenziekenhuis Evidensia in Barendrecht.

22 augustus 2023. De chirurg belt. De operatie is voorspoedig verlopen, er zijn geen complicaties. Lola ligt nu rustig te slapen. 'Doe haar de groeten', zegt Ineke. 'Dat zal ik zeker doen', belooft de chirurg.

23 augustus, de dag na de operatie. Als we eten op het balkon komt ze bij ons. Zelf heeft ze dan nog niet willen eten. We maken een zachte ondergrond voor haar, zodat ze comfortabel op het balkon kan

liggen. Ze heeft een kraag om die moet verhinderen dat ze aan de wond gaat likken. Ze is er klaar mee. Ze gaat pal voor ons staan met een dwingende blik in de ogen: 'Haal dat rotting weg!' We geven er gehoor aan en gelukkig laat ze de wond hierna met rust. spreken af dat we haar goed in de gaten zullen houden om te voorkomen dat ze aan de wond gaat likken.

5 september 2023. Lola is intussen steeds beter gaan lopen, zozeer zelfs dat ze met de drie pootjes sneller is dan in de laatste maanden voor de amputatie met vier pootjes. Ze wordt meer en meer haar oude zelf. Als vanouds rolt ze nu en dan door het gras. Een tevreden chirurg constateert dat de wond na de amputatie van het achterpootje goed is genezen. Verdere uitzaaiingen zijn niet geconstateerd. Lola is definitief een nieuw leven begonnen.

3 oktober, even na middernacht. We besluiten dat het zo niet verder kan. Al een tijdje horen we zagnende geluiden uit haar neus, maar nu heeft ze een heftige bloedneus. We gaan onmiddellijk langs bij Evidensia. Lola krijgt adrenaline in de neus die het bloed moet stelpen. Maar als we wakker worden blijkt de bloeding alsmar door te zijn gegaan.

10 oktober. Telefoontje uit Barendrecht. Een scan heeft diep in Lola's neusholte een weefseltumor vastgesteld. Dat is levensbedreigend, maar ook behandelbaar. Ze zal bestraling moeten ondergaan in Utrecht.

25 oktober, intake bij Instituut voor Diergeneeskunde, Utrecht. We krijgen uitleg over de bestralingen, maar een scan brengt ook aan het licht komt dat Lola een tumor in de schildklier heeft. Dat betekent dat na de bestralingen er ook geopereerd moet worden. De oncoloog schat Lola's levenskansen in op hoogstens anderhalf jaar.

30 oktober. Start van de bestralingen. Een radiotherapeut haalt Lola op. Samen zien we ze haar van ons verwijderen door de gang, een aandoenlijk gezicht. Een uur later zijn ze weer terug. Alles is goed verlopen. Driemaal per week, twee weken lang moet ze de bestralingen ondergaan.

10 november. *'Lieve Lola, helaas voor ons zit het erop. Super goed gedaan, je bent een stoer hondje! Sterkte met het herstel. Team Radiotherapie'.*

Met dit kaartje aan haar lijn werd ze na de laatste bestraling bij ons afgeleverd. Het duurde wat langer, omdat Lola overal stilhield bij mensen die haar wilden aaien. Als een minzame, gevierde politicus die handjes schudt, een beroemde diva.

22 november. Lola draagt een medical pet shirt dat ze moet dragen als ze buiten komt. Ineke heeft een paar stukken uit een panty geknipt, zodat we kunnen afwisselen. Deze kunnen afwisselend gebruikt worden als kolletje, nodig om dat wond te beschermen na de operatieve verwijdering van de schildklier. We lopen nog even met haar. "Ach, kijk nou toch!" wordt er vanaf een fiets geroepen. In deze omgeving, vol met studenten diergeneeskunde, wordt ze vaak nieuwgierig bekeken.

Ineke en Daan op het strand van Hoek van Holland. Bonkende, dreunende technoklanken golven ons tegemoet als we uit de metro stappen. Met onze neus in de boter: de feestelijke opening van het strandseizoen. Lola wil maar één ding: de feestvreugde tegemoet. We laten haar los en met haar drie pootjes loopt ze ons er finaal uit.

Sprinten? Ze kan het nog! Zo heerlijk als zij stranden vindt....Als er een hemel voor honden bestaat, ziet die eruit als een heel groot strand.

4 juli 2024. De oncoloog in Utrecht gaat naast Lola op de grond zitten. Er is weinig dat hoopvol stemt. De dagelijkse bloedneus, de pijn die ze soms lijkt te voelen in haar snuit en ook het toch weer kleiner wordende rechteroog wijzen er al op: de tumor in de neusholte groeit weer. We zijn het snel eens: we stoppen met de behandeling.

22 juli. Bellen met de dierenarts van Caressa. Het einde nadert snel, denken we. Ze raadt ons aan om niet te lang te wachten. Het is beter dat ze nog enige kwaliteit van leven heeft dan dat ze totaal aan haar einde is. "Jullie hebben er echt alles aan gedaan", bezweert ze.

25 juli. De dierenarts van Caressa en een assistent komen langs. Buiten doet Lola nog even haar allerlaatste plasje.

Lola krijgt een infuus waarin een kalmerend middel wordt geïnjecteerd. Een paar minuten later volgt een sterker, verdovend middel in Lola's bil. Dat leidt tot een felle reactie, heel even, een tel misschien. Lola zakt heel snel weg. Weer wat minuten later wordt het euthanaserende middel toegediend, via het infuus in het voorpootje. We zitten naast Lola op de bank. Om 12.24 uur constateert de arts dat Lola is gestorven.

Op Facebook een berichtje met een foto uit onze Eiffelvakantie in 2015. Lola als vrolijk, krachtig hondje, zo willen we haar in herinnering houden. De tekst is simpel: *Dag lief vrouwtje, met je trotse pluimstaart en je dansende oortjes. Je bracht zoveel liefde en vrolijkheid. Dag meiske, dag Lola. La Linea, Cádiz 15-11-2011 - Rotterdam 25-7-2024.*

De Regenboogbrug. Je komt hem tegen op social media, wanneer over gestorven huisdieren wordt geschreven. Het zou de plek zijn waar je lievelingen na hun dood naartoe gaan. We hebben niets met deze brug. Mocht er iets zijn na de dood, waarom worden we dan niet met onze schatten herenigd? Als onze dieren over een regenboogbrug gaan, zien we ze nooit meer.